

sagde, at naar jeg forleden havde talt om, at jeg vilde prise mig lykkelig, dersom jeg kunde gøre det ret levende i Hjerterne her inde, at Vægttolden er en blodig Uret mod den almindelige Befolkning, saa var jeg — sagde det ærede Medlem — saa lykkelig; thi jeg havde overbevist hele Toldkommissionen og ham med om, at det var — jeg ved ikke, om han vil kendes ved Udtrykket — en blodig Uret, men i alt Fald uretfærdigt. Men saa føjede det ærede Medlem til, at jeg var ogsaa bleven overbevist om, at en Værditold var uigennemførlig. Jeg skal nu ikke her komme nærmere ind derpaa, thi det vilde være temmelig unyttigt og ogsaa utidigt, om jeg her vilde optage en Drøftelse af Spørgsmaalet: Vægttold kontra Værditold, men jeg vil blot sige, at om dette sidste er jeg ikke bleven overbevist. Jeg har hørt adskillige Grunde, men jeg har ikke i fjerneste Grad Følelsen af, at de veje synderligt. Tværtimod, jeg er overbevist om, at en Værditold meget vel lader sig gennemføre, og den bliver gennemført i adskillige særlig amerikanske og asiatiske Stater, men ogsaa i nogle europæiske. Det skal jeg imidlertid, som sagt, lade ligge. Men jeg maa slutte med at sige, at er man først paa det rene med, at Vægttolden er en blodig Uret mod den almindelige Befolkning, og har jeg i Toldkommissionen været saa lykkelig at overbevise Medlemmerne ogsaa fra den anden Side om, at Vægttolden er en Uretfærdighed, skulde vi sige først og sidst: Hvad der er uretfærdigt, skulle vi ikke fortsætte med, men søge at komme bort fra det saa meget som muligt. Derfor maa det være en fælles Opgave her at komme nedad med Toldafgifterne, og skal saa Statskassen have Dækning, maa det ske gennem Skatter, der staa i et virkeligt Forhold til Skatteevnen.

Formanden: Jeg forudsætter, at denne Diskussion om Vægttold, som jo slet ikke hører hjemme under denne Sag, ikke fortsættes. — Den højtærede Finansminister har Ordet.

Finansministeren (Hørring): Jeg sagde før, da jeg havde Ordet, at jeg følte mig overbevist om, at Folketinget var villigt til at behandle Brændevinsbrændingsloven, blandt andet ogsaa af den Grund, at jeg ikke kunde se nogen anden Maade, hvorpaa Folketinget vilde kunne opnaa Kompensation for den Indtægtsnedgang, som det havde vedtaget paa Toldloven, og jeg opfordrede blandt andet ogsaa det ærede

Medlem til at sige os, hvor vi da skulde hente Kompensation i saa Henseende. Nu siger det ærede Medlem, at der er forskellige andre Muligheder, men her vil jeg dog gøre opmærksom paa, at det er jo en ligegyldig Sag, om der er forskellige andre Muligheder for overhovedet at faa Kompensation for en saadan Nedgang. Spørgsmaalet er, om der for Folketinget, da det sendte de tre Skattelove her op til Landstinget, var andre Muligheder, var andre Veje at gaa end en forhøjet Brændevinsbrændingsafgift. Naar saa det ærede Medlem som Eksempler paa disse Muligheder, man kunde bruge for at faa Kompensation, nævnte, at man kunde søge Kompensation paa selve Toldloven, saa vil jeg rigtignok svare dertil, at det forbauser mig i allerhøjeste Grad. Folketinget har vedtaget Toldloven og gør gældende — i saa Henseende har det jo ikke nogen bedre Ordfører end det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) — at det Forslag, som saaledes er vedtaget, er et Kompromisforslag, er et Forslag, som man maa ønske, at det høje Ting her vil vedtage uforandret, og som man halvvejs fordrer maa blive vedtaget uforandret — og saa kommer det ærede Medlem i Dag og fortæller os, at vi godt kunne lave hele dette Forslag om, saaledes at vi paa det faa Kompensation for 5½ Millioner Kr.! Har det været Meningen, er dette Forslag ganske ufærdigt, saa er det kommet op til Landstinget i en Skikkelse, i hvilken det ikke er mere end halvt behandlet. — Saa sagde det ærede Medlem, at man kunde jo ogsaa faa Kompensation igennem et Tillæg paa Indkomstskatten. Saa var altsaa ogsaa Indkomstskatloven ufærdig, da den gik herop, og det uagtet man meget godt vidste, at naar man skulde faa Landstinget til at gaa med til en Indkomstskattelov, var det under Betingelse af, at det blev en moderat Indkomstskat; ellers fik man det ikke med. Skulde vi altsaa søge Kompensation senere paa Indkomstskatteloven, forandrede vi fuldstændig denne Lov, saaledes som den forelaa her for Landstinget til Behandling. Nej, ingen af disse Veje kan der gaas. — For Resten maa jeg takke det ærede Medlem for denne Udtalelse om, at man kunde søge Kompensation paa Indkomstskatteloven, thi nu tænker jeg, at vi nok kunne blive enige om, at der er en Forbindelse mellem de to direkte Skattelove og de to indirekte Skattelove.

Jeg skal for øvrigt ikke komme ind paa, hvad det ærede Medlem udtalte. Jeg